

lemniscaat

09/02/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Het is stil als de voorganger via het middenpad naar voren loopt om de laatste woorden uit te spreken voor de overledene. Sommige mensen huilen en andere kijken strak voor zich uit of naar boven. Ik zit er tussen.

Buiten is het mooi en zonnig. De vogels fluiten en de wind ruist zachtjes door de groene bladeren. Buiten gaat alles gewoon door. Buiten wel . . .

De voorganger legt haar tekst op de kathedr en kijkt de zaal in. Ze lacht vriendelijk terwijl ze haar blik van de zaal naar de kist verplaatst en begint te spreken.

Eigenlijk geloofde overledene niet meer in God. Als kind had ze ooit de verhalen zo mooi gevonden en genoten van de verschillende feesten, maar dat was verwenen. Zo gaat dat soms als je ouder wordt en de ellende in de wereld iedere dag ziet. Fijne God die dat allemaal laat gebeuren: kinderen sterven van de honger, jonge mensen aan kanker. Maar toen ze zelf ziek werd, herinnerde ze zich een gebeurtenis uit haar jeugd. Een engel kwam haar troosten toen ze het moeilijk had. Diezelfde engel kwam weer terug in haar herinnering nu ze het opnieuw moeilijk had, nu ze wist dat ze ging sterven.

Achterin de zaal probeert de begrafenisondernemer een lied aan te zetten op de cd-speler. De cd is illegaal gebrand. Het lukt pas na herhaaldelijk proberen. De zaal luistert naar het lied.

Zorgt God wel voor de mensen? Laat hij ze niet gewoon barsten en lijden? Waarom laat hij zich niet zien? Waar is hij? Waarom doet hij niets? Waarom moest deze vrouw veel te vroeg sterven?

Wat kan ik hier op zeggen? Laat ik een verhaal vertellen.

Een tweeling zit negen maanden in de baarmoeder. Ze groeien iedere dag en hoeven zich nergens druk over te maken. Eten krijgen ze via de navelstreng zonder dat ze het zelf door hebben hoe het precies allemaal werkt. Ze zijn dankbaar dat hun moeder voor hen zorgt, voor hen eet en dit met hen deelt. Tot op een dag de ene helft van de tweeling begint te twifelen aan het bestaan van hun moeder en zich een discussie ontspint in de baarmoeder.

“Bestaat onze moeder eigenlijk wel? Ik heb haar nog nooit gezien!”

–“Je ziet haar toch om ons heen? En als ik goed luister dan hoor ik zelfs haar hart slaan. Het maakt me rustig.”

“Ik zie en hoor geen moeder. Ik zie alleen water en een zachte rode wand.”

–“Maar ze zorgt toch dat we iedere dag te eten hebben?”

“Wie zegt dat het eten van een zogenaamde moeder komt? Volgens mij laat ze ons barsten.”

–“Maar we groeien toch elke dag?”

“Ja, dat baart me juist zo’n zorgen. We worden binnenkort te groot voor deze plek. En dan?”

–“Ik denk dat er buiten deze plek een fijnere plek is. Daar aan het eind van die tunnel.”

“Ja de tunnel. Daar maak ik me dus de meeste zorgen over. Ik merk dat die aan me begint te trekken. Volgens mij is dat het einde en is het afgelopen met ons zodra we daar in worden

gezogen.”

Zo werd de tweeling steeds groter en ook hun twijfel groeide. De dag van de bevalling was de dag waarop ze allebei gillend van angst ter wereld kwamen. Maar toen zij hun ogen openden konden ze niet bevatten wat ze zagen. Het zachte rode licht had plaats gemaakt voor een schitterend wit schijnsel. Toen hun ogen hier eenmaal aan waren gewend, zagen ze voor het eerst hun moeder die al die tijd voor hen had gezorgd.

Terwijl de voorganger terugloopt door het middenpad, valt het me op dat ze een witte toga draagt. Wel bijzonder voor een protestantse dominee. De aanwezigen staan op voor de koffie en ontnemen mij het zicht. Overal mensen en schuivende stoelen. Een oude man loopt langs me heen en fluistert: “Is dit voldoende? Mooi in het wit en een goed verhaal?”

Het is de man die ik een paar weken eerder op de begraafplaats in Zwolle was tegengekomen, maar voordat ik hem antwoord kan geven is hij tussen de mensen verdwenen.